

Arrest

nr. 242 326 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 maart 2018 huwt de verzoekende partij met dhr. L.L.M.C. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 10 april 2018 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3. Op 8 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 22 oktober 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.5. Op 18 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 227 612 van 17 oktober 2019 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 31 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.10.2018 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg dd. 22.10.2018 gezinshereniging aan met haar Belgisch echtgenoot, de genaamde L.L.M.C. (...) (RR xxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Deze aanvraag werd dd. 18.04.2019 geweigerd met een bijlage 20.

De RvV besliste in zijn arrest met nr. 227.612 (dd. 17.10.2019) tot de vernietiging van deze beslissing. Onderhavige beslissing betreft dus een nieuwe beslissing betreffende de aanvraag van 22.10.2018.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1 beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van de bestaansmiddelen werden de volgende bewijzen voorgelegd:

- *Brief van de Federale Pensioendienst Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2016 (aanslagjaar 2017) (werknemer, zelfstandige of contactueel ambtenaar)*
- *Brief van de Federale Pensioendienst: Afrekening dd 22/01/2014,17/01/2014 (januari 2014), 16/01/2017,*
- *Brief van de Federale Pensioendienst Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2017 (aanslagjaar 2018) (werknemer, zelfstandige of contactueel ambtenaar)*
- *Bijlage 1B berekening van het loon surplus als uit de echtgescheiden echtgenoot (loopbaan van ex - echtgenoot)*

- *Bijlage 1A: berekening van het Rustpensioen*
- *Rekeninguittekstels waarop het pensioen gestort wordt nl; op 4/2018 van 1281,93€, 6/2018 van 1281,93€, vakantiegeld op 5/2018, 2036,33€/7/2018 van 1281,93€, 8/2018 van 1281,93€, 9/2018 van 1295,64€ Sociale huisvesting De Gelukkige haard dd 10/01/2015 basishuurprijs 549€, na berekening 219,80€*

Uit de documenten blijkt dat de referentiepersoon een pensioen ontvangt. Echter, het bedrag dat uitgekeerd wordt ligt lager dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. In 2018 blijkt het om 1281,93 euro te gaan + vakantiegeld. Echter, dit is dus niet gelijk aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De voorwaarde van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is niet voldaan.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er 219,80€ als maandelijkse huishuur diende te worden betaald aan een sociale huurwoning op datum van 10/01/2015. Echter aangezien deze huishuur ondertussen zal geïndexeerd zijn, kunnen we dit gegeven niet weerhouden om enige behoefteanalyse op te maken.

Vandaar dat door onze dienst op 13.02.2020 een schrijven werd gericht aan betrokkene om meer recente gegevens te bekomen met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belg en zijn bestedingspatroon als blijkt dat de bestaansmiddelen geen 120% van het leefloon zouden uitmaken. Betrokkene antwoordde door loonfiches voor te leggen die afkomstig zijn van zichzelf en geen enkel document die betrekking heeft op de bestaansmiddelen van de Belg of diens bestedingspatroon. Met het inkomen van betrokkene zelf kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Aangezien er geen behoefteanalyse kan worden opgemaakt aan de hand van nieuwe documenten kunnen we enkel rekening houden met de huur die is vastgelegd in het huurcontract van 2015. Dit betekent dat betrokkene na afrek van de huur slechts nog een inkomen heeft van om en bij de 1000 euro. Hiermee moeten nog alle andere variabele en vaste kosten worden betaald, zoals energiekosten, gezondheidszorg, kledij, voeding, verzekeringen enz. 120% van het leefloon is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de

ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Over de onontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op gelet op het laattijdig ingediende beroep. Zij zet haar exceptie uiteen als volgt:

“Het artikel 39/57 van de wet van 15.12.1980 stelt in haar eerste paragraaf:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid. Het verzoekschrift wordt echter ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is, wanneer het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, en de vreemdeling zich, op het ogenblik van zijn aanvraag, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er een akte van kennisgeving is opgenomen. Wel herneemt het administratief dossier een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 26.05.2020 gericht aan de stad Oostende waarin wordt aangegeven dat de betekening gebeurde op 07.04.2020, waardoor de termijn om geldig een beroep in te dienen overschreden werd. Het verzoekschrift werd immers ingediend op 08.05.2020.

Verwerende partij is dan ook, in hoofdorde, van mening dat het huidige beroep onontvankelijk is wegens overschrijding van de beroepstermijn.”

3.2. De Raad wijst erop dat volgens artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het beroep dient te worden ingesteld binnen een termijn van dertig dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De termijn van dertig dagen bepaald in voormelde wetsbepaling is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de stukken van het administratief dossier en de stukken voorgelegd door de verwerende partij kan niet afgeleid worden op welke datum de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd betekend. De akte van kennisgeving van de bestreden beslissing bevat de datum van 3 april 2020, doch deze akte van kennisgeving bevat geen handtekening van de verzoekende partij en ook geen vermelding waaruit zou blijken dat de verzoekende partij de beslissing ontvangen heeft doch weigerde of in de onmogelijkheid was te handtekenen. De verwerende partij legt ter terechtzitting een document neer, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, en waarop vermeld staat dat de betekening gebeurde op 7 april 2020. Dit document betreft een schrijven van 26 mei 2020 van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Oostende. Het louter vermelden door de verwerende partij van 7 april 2020 als datum van betekening kan niet beschouwd worden als een bewijs van kennisgeving. Bovendien vermeldt het voormelde schrijven geenszins de wijze van betekening.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift en synthesesmemorie dat de bestreden beslissing werd betekend bij een schrijven besteld aan de post op 7 april 2020, dat de beroepstermijn dus begon te lopen op 10 april 2020, dat immers de derde dag na overhandiging aan de postdiensten ten vroegste vrijdag 10 april 2020 kan betreffen. De verzoekende partij voegt als stuk 4 bij haar verzoekschrift de *“enveloppe schrijven Stad Oostende besteld dd. 07.04.2020”*.

Artikel 39/57, §1, eerste lid en §2, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, zoals het gold op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, stelt:

“§ 1.

De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

§ 2.

De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen:

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;”

Uit de stukken van het administratief dossier kan niet afgeleid worden of en wanneer de bestreden beslissing per brief aan de postdiensten overhandigd werd. Het feit dat de akte van kennisgeving de datum van 3 april 2020 bevat doet hieraan geen afbreuk.

Uit de enveloppe die door de verzoekende partij werd gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat een brief van de stad Oostende gericht aan de verzoekende partij op 7 april 2020 ontvangen werd door de post. Hieruit blijkt ook dat het gaat om een aangetekende zending zonder ontvangstbewijs, daar het vakje ‘AR’ niet is aangekruist. Uit een schrijven van 3 april 2020 van de stad Oostende, dat door de verzoekende partij ook wordt gevoegd aan haar verzoekschrift, blijkt dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake het verblijfsrecht, ingevolge maatregelen om het Coronavirus te bestrijden, per post wordt opgestuurd en dat de termijn waarbinnen een beroep kan aangetekend worden tegen deze beslissing begint te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op de dag waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd.

In de hypothese dat de door de verzoekende partij voorgelegde enveloppe de bestreden beslissing (en het schrijven van de stad Oostende van 3 april 2020) bevatte, begint de beroepstermijn van dertig dagen conform artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, *in casu* op vrijdag 10 april 2020. De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag (cf. artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet). De beroepstermijn neemt een aanvang op vrijdag 10 april 2020. Derhalve was maandag 11 mei 2020 de laatste nuttige dag. Het door de verzoekende partij op 8 mei 2020 ingediende verzoekschrift is dan ook tijdig.

In de hypothese dat de door de verzoekende partij voorgelegde enveloppe de bestreden beslissing niet bevatte, kan enkel vastgesteld worden dat de datum van betekening van de bestreden beslissing niet aangetoond wordt. De verwerende partij toont dan ook niet aan dat het door de verzoekende partij op 8 mei 2020 ingediende verzoekschrift laattijdig is.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij in haar synthesesmemorie de schending aan van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 62 van de voornoemde wet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het Unierecht, mede gelezen in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht in haar synthesesmemorie haar enig middel toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen” (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr. 108.678), quod non in casu.

1. Luidens de bestreden beslissing (stuk 1) heeft verweerster besloten de machtiging tot verblijf aan VERZOEKSTER te weigeren in toepassing van arts. 40ter §2, eerste lid, 1 ° en 42 § 1, tweede Vr.W. 15.12.1980, naar luid waarvan (eigen cursivering, accentuering en onderlijning):

‘Art. 40ter.

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg :

1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3 °, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leef loon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

[...]

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld. ’

en

‘Art. 42.

§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1 °, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eisen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

[...]

en uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de beslissing werd genomen na dat opnieuw een zogezegde ‘behoefteanalyse’ werd gemaakt door verweerster zoals bepaald in art. 42 § 1, tweede lid Vr.W. 15.12.1980.

Betrekkelijk deze behoeftenanalyse stelt verweerster in de thans bestreden beslissing dat zij vertrekt van een huurprijs 219,80 EUR sedert 10.01.2015 en dat deze huurprijs 'ondertussen zal geïndexeerd zijn'.

Verweerster gaat hier echter zeer onzorgvuldig te werk gelet in de procedure dewelke heeft geleid tot het voormelde arrest van 17.10.2019 (nr. 227 612 in de zaak RvV 233 291/11 (stuk 2) kennis heeft kunnen nemen van het stuk 6 van VERZOEKSTER (huidig stuk 7) waarbij haar de actuele huurprijs werd medegedeeld op 01.01.2019 ad 317,90 EUR.

Verweerster houdt dus geen rekening met alle gegevens haar bekend noch met alle dienstige stukken haar bekend en schendt hiermee minstens het zorgvuldigheidsbeginsel.

Onverminderd verweerster dus vertrekt van foutieve gegevens, de correcte haar nochtans bekend, aangaande de huurprijs van de sociale woning van VERZOEKSTER en haar echtgenoot de referentiepersoon, beperkt zij er zich in de bestreden beslissing toe te stellen zij enerzijds gelet de haar bekende gegevens betrekkelijk de huurprijs (de verkeerde gegevens nota bene) zij gelet het huidige pensioen van de referentiepersoon ad 1.2810,93 EUR meer vakantiegeld volgens verweerster, dit impliceert dat VERZOEKSTER maandelijks maar over een 1.000,00 EUR beschikt samen met de referentiepersoon om aan alle vaste en variabele kosten te voldoen, hetgeen volgens verweerster niet volstaat.

Verweerster verwijst hierbij willekeurig en arbitrair naar kosten van 'energie, gezondheid, kledij, voeding, verzekering enz.' en stelt dat 120% van het leefloon 'echt wel het minimum is waarover de referentiepersoon dient te beschikken, waarbij zij dus contra legem de noodzaak en verplichting tot een behoeftenanalyse naast zich neerlegt hetgeen tevens een schending is van het redelijkheidsbeginsel als inherent aan het evenredigheidsbeginsel !

Indien er geen machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend zo een de referentiepersoon niet over 120% van het leefloon beschikt omdat dit dixit verweerster een absoluut minimum betreft, en zij alsdan geen behoeftenanalyse moet/kan/wil maken neemt zij in elk geval een onwettige beslissing.

Te meer het huidige pensioenbedrag van de referentiepersoon vanaf april 2018 reeds 1.323,71 EUR bedraagt (stuk 8).

Gelet de uitnodiging tot overlegging van bewijsstukken in datum van 13.02.2020 (stuk 5) echter niet vermeldde dat de referentiepersoon ook de meest recente pensioeninkomsten zou mededelen, werd dit niet gedaan door VERZOEKSTER en de referentiepersoon maar worden deze thans medegedeeld.

De bestreden beslissing vermeldt wel degelijk dat zij kennis heeft van de huidige inkomsten van VERZOEKSTER maar houdt hier uitdrukkelijk geen rekening mede blijkens de bestreden beslissing.

2. De bestreden beslissing schendt aldus opnieuw manifest arts. 40ter §2, eerste lid, 10 en 42 § 1, tweede lid Vr.W. 15.12.1980 en van artikel 62 Vr.W. houdende schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur mede gelezen in het licht van art. 8 EVRM.

Vooreerst dient opgemerkt dat Uw Raad als eerder heeft beslist (RvV nr. 192.731, arrest van 28.09.2017) dat de bepalingen van art. 40ter Vr.W. tevens toepassing vinden in het geval dient geoordeeld over een gezinshereniging met een Belg, quod in casu est.

Tevens dient de bepaling van art. 40ter Vr.W., waar het spreekt over de noodzaak dat de Belgische referentiepersoon 'beschikt' over 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' dit op een Unierechtelijke manier dient geïnterpreteerd en dat 'beschikken' tevens impliceert dat naast de eigen middelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt, verweerster tevens voorkomend rekening dient te houden met de middelen waarover VERZOEKSTER kan beschikken gelet zij als zijn familielid de Belgische referentiepersoon vervoegt.

Verweerster dient derhalve, wil zij zorgvuldig en cfr. arts. 40ter §2, eerste lid, 1 ° en 42 § 1, tweede lid Vr.W. 15.12.1980 en art. 62 Vr.W. handelen tevens mede rekening houden met de middelen waarover VERZOEKSTER voorkomend beschikt (zie nog infra).

3. Art. 42 Vr.W. 15.12.1980 vermeldt immers expliciet dat (eigen cursivering, accentuering en onderlijning):

'Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1 °, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.'

verweerster zo de referentiepersoon geen vast inkomen heeft gelijk aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, quod in casu est, zij een werkelijke behoefteanalyse dient te maken en zij zich alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen voor het bepalen van het bedrag waarover VERZOEKSTER en de Belgische referentiepersoon dienen te beschikken willen zij niet ten laste te hoeven vallen van de sociale bijstand.

De ratio legis en finaliteit van art. 40ter Vr.W. is immers de handhaving van het stelsel van sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (zie nuttig stuk 2 RvV nr. 192.731, arrest van 28.09.2017).

De facto heeft verweerster echter opnieuw zeer onzorgvuldig gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing en is zij tot een onevenredige beslissing gekomen gelet het hogerstaande, te meer ook het Hof van Justitie niet aanvaardt dat zomaar het verblijfsrecht aan een onderdaan van een derde land zoals VERZOEKSTER kan worden ontzegd indien zij familielid is van Unieburger die dan als het ware zou worden genoopt het grondgebied van België en Europa te verlaten teneinde zich met zijn echtgenote te kunnen herenigen, die het verblijf wordt geweigerd.

De verblijfsweigerings omdat de Belgische referentiepersoon niet over de nodige en vereiste 'eigen' bestaansmiddelen zou beschikken, wijl hij zou (kunnen) aantonen dat hij samen met VERZOEKSTER wel degelijk over 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' vrij kan beschikken, is in strijd met het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en Unierecht te meer gelet in casu er geen enkel gevaar is voor het voortbestaan van het stelsel van sociale bijstand noch er sprake is van een verblijf in mens(on)waardige omstandigheden, wel integendeel!

Tevens is de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel manifest geschonden door verweerster dewelke onder de noemer van de 'behoefteanalyse' opnieuw een zinledige redenering opbouwt dewelke tevens faalt zowel in feite als in rechte.

Verweerster stelt in de thans bestreden beslissing dat gelet het inkomen van de referentiepersoon deze in elk en alle geval ontoereikend is, zodat verweerster vindt dat ze abstractie kan maken van de verplichting tot behoefteanalyse en verweerster vertrekt van de verkeerde gegevens qua huurprijs en zij houdt geen rekening met de inkomsten van VERZOEKSTER en tevens lijst zij arbitrair de zogezegde kosten waaraan VERZOEKSTER en de referentiepersoon zouden zijn blootgesteld op zonder enige concrete basis, dus willekeurig.

Nochtans vermeldt art. 42 Vr.W. dat verweerster moet nagaan of de Belgische referentiepersoon en VERZOEKSTER op 'basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden' welke de bestaansmiddelen zijn dewelke zij behoeven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Maw dient een afweging gemaakt tussen de inkomsten van de Belgische referentiepersoon (en voorkomend deze van VERZOEKSTER) en hun concrete vaste uitgaven teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven en geen (onevenredige en overmatige) belasting te gaan vormen voor het sociale bijstandsstelsel.

De Belgische referentiepersoon die reeds voor zijn huwelijk met VERZOEKSTER gepensioneerd was en voor het inkomstenjaar 2018 en 2019 (stuk 9) over een wettelijk pensioen beschikte van meer dan 1.350,00 EUR beschikt en is tevens reeds huurder van zijn sociale huurwoning sedert 21.12.2014 (stuk 4 eerste procedure) tot welke overeenkomst VERZOEKSTER op 25.05.2018 is toegetreden (stuk 5

eerste procedure) en naar aanleiding waarvan de huurprijs te betalen door de Belgische referentiepersoon gelet het toetreden van VERZOEKSTER (aanvraag aanpassing zie stuk 7) thans is opgetrokken van 219,80 EUR naar 317,94 EUR hetgeen reeds meer een marktconforme huurprijs is of toch benaderd.

Dit alles omdat de sociale verhuurmaatschappij wel degelijk rekening houdt met het inkomen van VERZOEKSTER (zie stuk 7, arbeidsovereenkomst en loonfiche ad 1.882,90 EUR januari 2019 eerste procedure) en dit in tegenstelling tot verweester die zich geen enkele moeite heeft getroost enige bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag binnen de behoefteanalyse voormeld nuttig zijn, te doen overleggen door de VERZOEKSTER noch enige andere elke Belgische overheid.

Ook in het arrest van 17.10.2019 (nr. 227 612 in de zaak RvV 233 291/11 vernietigd (stuk 2) heeft Uw Raad terecht geoordeeld dat verweester in onderhavige zaak er maar niet niet in slaagt een deugdelijke behoefteanalyse door te voeren.

Zij vertrekt van manifest onjuiste gegevens, al zijn de juiste(re) haar bekend en zij houdt geen rekening met de werkelijk middelen waarover de referentiepersoon kan beschikken en derhalve kan zij niet wettig oordelen over de behoefte van het gezin van VERZOEKSTER en de referentiepersoon laat staan de referentiepersoon.

Verweester heeft aldus niet werkelijk nagegaan welke de bestaansmiddelen zijn waarover VERZOEKSTER beschikt én tevens wordt de behoefteanalyse voor verweester verkeerd geïmplementeerd en van zijn doel afgewend, minstens ligt opnieuw een schending voor van arts. 40ter §2, eerste lid, 1° en 42 § 1, tweede lid Vr.W. 15.12.1980 en van artikel 62 Vr.W. houdende schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en Unierecht, mede gelezen in het licht van art. 8 EVRM en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3. *In casu* diende de verzoekende partij, als echtgenote van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeften zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat. Voormeld artikel luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

4.4. In de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt de verwerende partij vast dat uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn daar hij niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voorts stelt zij dat overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ontoereikend zijn, een behoefteanalyse dient te worden gemaakt.

4.5. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing vermeldt dat zij kennis heeft van de huidige inkomsten van de verzoekende partij maar hier uitdrukkelijk geen rekening mee houdt. Zij meent dat de bestreden beslissing aldus artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Zij stelt dat artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet expliciet vermeldt dat indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en – waarbij zij voormeld woord 'en' onderlijnt – van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien

zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Zij wijst erop dat de verwerende partij, zo de referentiepersoon geen vast inkomen heeft gelijk aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, *quod in casu est*, zij een werkelijke behoefteanalyse dient te maken en zij zich alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen voor het bepalen van het bedrag waarover de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon dienen te beschikken willen zij niet ten laste te hoeven vallen van de sociale bijstand. Zij wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat gelet op het inkomen van de referentiepersoon deze in elk en alle geval ontoereikend is, zodat zij vindt dat zij abstractie kan maken van de verplichting tot behoefteanalyse en zij onder meer geen rekening houdt met haar eigen inkomsten.

Bij haar aanvraag heeft de verzoekende partij een overzicht van loon voor het jaar 2019 en een loonfiche van januari 2020 bijgebracht waaruit blijkt dat zij eveneens beschikt over volwaardige inkomsten uit officiële tewerkstelling.

4.6. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat de verzoekende partij over inkomsten beschikt. Ze verwijst in de bestreden beslissing naar loonfiches afkomstig van de verzoekende partij en een inkomen van de verzoekende partij.

Waar de verwerende partij stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de verzoekende partij bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan zij worden gevolgd. De verwerende partij stelt terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. De verzoekende partij betwist niet dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet toereikend zijn. *In casu* besliste de verwerende partij dat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet werd voldaan. De verwerende partij moest dus volgens artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse doen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij dit ook gedaan heeft en dit als volgt:

“Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er 219,80€ als maandelijkse huishuur diende te worden betaald aan een sociale huurwoning op datum van 10/01/2015. Echter aangezien deze huishuur ondertussen zal geïndexeerd zijn, kunnen we dit gegeven niet weerhouden om enige behoefteanalyse op te maken.

Vandaar dat door onze dienst op 13.02.2020 een schrijven werd gericht aan betrokkene om meer recente gegevens te bekomen met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belg en zijn bestedingspatroon als blijkt dat de bestaansmiddelen geen 120% van het leefloon zouden uitmaken. Betrokkene antwoordde door loonfiches voor te leggen die afkomstig zijn van zichzelf en geen enkel document die betrekking heeft op de bestaansmiddelen van de Belg of diens bestedingspatroon. Met het inkomen van betrokkene zelf kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Aangezien er geen behoefteanalyse kan worden opgemaakt aan de hand van nieuwe documenten kunnen we enkel rekening houden met de huur die is vastgelegd in het huurcontract van 2015. Dit betekent dat betrokkene na afrek van de huur slechts nog een inkomen heeft van om en bij de 1000 euro. Hiermee moeten nog alle andere variabele en vaste kosten worden betaald, zoals energiekosten, gezondheidszorg, kledij, voeding, verzekeringen enz. 120% van het leefloon is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.”

4.7. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien

zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bewijzen van loon heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in 2019 netto tussen 1626,78 EUR en 1827,02 EUR per maand verdiende en zij in januari 2020 netto 1739,64 EUR ontving. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet ontkent dat zij van deze gegevens op de hoogte was.

Het spreekt voor zich dat het feit dat de verzoekende partij eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf mee in rekening nemen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af. Zij wijst er immers enkel opnieuw op dat het betoog van de verzoekende partij dat rekening dient gehouden te worden met haar eigen inkomsten uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet welke bepaling ondubbelzinnig vereist dat de te vervoegen Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon. De Raad herhaalt dat terecht aangenomen wordt dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, dat het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. De verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat in het geval van niet toereikende inkomsten van de Belgische referentiepersoon, zij gehouden was overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te doen waarbij zij, zoals uiteengezet, de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf mee in rekening moet nemen.

In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof (GWH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.10.7 duidelijk *"Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden."*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de behoefteanalyse is verricht zonder rekening te houden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf terwijl artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoekende partij die ook werkt. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

4.8. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

4.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER